

Nummer 9

1. Maj 1918

67. Aargang

Kristi Opstandelse.

Tale af Missionspræsident Hans J. Christensen,
holdt ved Foraarskonferencen i København den 7. April 1918.

I det Anthem, vi lige har hørt Koret synge, opmuntres vi til at synge „højt med Fryd“, og tilvisse, Zions Sønner og Døtre har stor Grund til at synge „højt med Fryd“ paa Grund af Herrens store Godhed og Naade mod os, at vi kender Livets Vej og er blevne delagtiggjorte i Evangeliets rige Gaver. Vi føler Trang til at prise Guds hellige Navn og hans enbaarne Søns Navn, og Helligaanden. Vor Gud og Fader sendte sin enbaarne Søn til Jorden for at forløse den faldne Menneskeslæggt fra Syndens Baand og Dødens Vænter. Han forsonede for Adams og Evas Synd, hvorved han tilvejebragte Opstandelsen fra de døde for alle uden Undtagelse, og han sonede for personlige Synder, saa at vi paa Betingelse af Omvendelse og Adlydelse af Kristi Befalinger kan erholde en herlig Opstandelse, ligesom han opstod i Herlighed; og det evige Liv i al sin Herlighedsfylde skal blive alle Guds trofaste Tjenere og Tjenerinder til Del. Sidste Søndag var det Paaskefestdag, og vi mindedes paa særlig Vis Kristi Opstandelse fra de døde, en Begivenhed, der, hvis Menneskene forstod den fulde Betydning deraf, vilde bringe dem til at lovprise Gud og synge Takkesange til hans Ære, og til vor Forløseres Ære. Vi Sidste-Dages Hellige tror paa Kristi Opstandelse fra de døde i ligesrem Betydning. Vi tror, at Kristus i Sandhed er vor Frelser, og at hans Legeme, som efter hans Død paa Korset var nedlagt i Graven, der var udhugget i en Klippe, paa den tredie Dag efter hans Død, ved Solopgang Søndag Morgen, opstod fra de døde, lige saa bogstavelig, som vi efter endt Nattesøvn staar ud af vor Seng. Solen stod op og oplyste Horisonten, skinnede klart ud over det hele Land, og Jesus Kristus, som er „Livets Sol“, gif

frem fra sin Grav, og det aandelige Lys, som udstrømmede fra ham, oplyste Verden, og alle de, som ikke er aandeligt blinde, kan skue Livets Lys og fryde sig ved samme og blive opmuntrede til at „vandre i Lyset“.

Vi tror ikke, som nogle selvbestaltede Skriftfortolkere har forklaret, at Kristus ikke virkelig var død, da han laa i Graven, men at han kun slumrede. Vi tror, at hans Aand i bogstavelig Forstand havde forladt Legemet, og at den atter tog det affjælede Legeme i Besiddelse paa den tredie Dag, idet Kristus i Henhold til Beretningerne døde om Fredagen og opstod fra Gravens Gemme om Søndagen. Han havde været naglet til Korset, og han døde i Ordets bogstavelige Forstand. En af de romerste Stridsmænd, som var tilstede, stak et Spyd i hans Side, og der udflød Blod og Vand, som beviste, at han var virkelig død. Han sagde selv ved sin Død: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand.“ Skriften lærer, at Kristus gentøbte os ved sit udgydte Blod. I Henseende til Forløsningsplanen læser vi, at de, som tror Evangeliet og ønsker at blive døbt til Syndernes Forladelse, „begraves med Kristus ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus opstod fra de døde formedelt Faderens Herlighed“, ogsaa de saaledes skulle opstaa „og vandre i et nyt og helligt Levnet“, og derved da blive værdige til at opstaa fra de døde i Herlighed og arve det evige Liv. Kristus siger: „Vær tro indtil Enden, saa vil jeg skænke Dig Livets Krone.“

Der findes mange Vidnesbyrd i Skriften vedrørende Kristi Opstandelse fra de døde, og i vore Dage har Profeten Joseph Smith baaret Vidnesbyrd om, at han har set den opstandne Frelser, der sammen med Faderen aabenbarede sig for ham, da han i sjorten Aars Alderen i Skoven nedbøjede sig i Bøn og bad Herren oplyse hans Sind og Hjerte vedrørende Sandhedens Evangelium. Siden hen i Tiden saa han og Sidney Rigdon Frelseren i et Syn og modtog herlige Aabenbaringer, og de bar Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever.

I Skriften bærer alle Evangelisterne Vidnesbyrd om Jesu Kristi Opstandelse fra de døde. Flere af de Mænd, som har skrevet det ny Testaments Bøger, bevidner, at de saa og talte med Kristus efter hans Opstandelse. Hos Lukas læser vi i det 24. Kapitel Beretningen om de to Disciple, der paa Opstandelsesdagen gik til Emaus, og som „talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skete.“ „Og det skete, medens de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem.“ Vi læser videre: „Men deres Øjne holdtes til, saa de ikke kendte ham.“ Beretningen fortsætter med at meddele, hvilken Samtale den opstandne Frelser, endnu ukendt af dem, havde med dem; hvorledes han mildt bebrejdede dem deres Senhjertethed til at tro alt, som Profeterne havde talt, og at Kristus burde lide Døden for Menneftenes Synders Skyld og „indgaa til sin Herlighed“; fremdeles, hvorledes han „begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham“.

Vi læser dernæst, at da Astenen nærmede sig, nødte de ham meget til at forblive hos dem. Lukas beretter:

„Og de nødte ham meget og sagde: „Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen hælder.“ Og han gik ind for at blive hos dem, og det skete, da han havde sat sig hos dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da bleve deres Øjne aabnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem.

Og de sagde til hinanden: „Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte til os paa Bejen og oplod os Skrifterne?“

Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt forsamlede de elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde: „Herren er virkelig opstanden og set af Simon.“

Og de fortalte, hvad der var sket paa Bejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han brød Brødet.

Men medens de talte om dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: „Fred være med Eder!“ (24. Kap. 29.—36. V.)

I det femtende Kapitel i det første Korintierbrev læser vi følgende Vidnesbyrd af Paulus med Hensyn til Jesu Kristi Evangelium og hans herlige Opstandelse:

„Men jeg kundgør Eder, Brødre, det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I ogsaa modtog, i hvilket I ogsaa staa, ved hvilket I ogsaa frelles, hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte Eder det — ellers troede I forgæves.

Jeg overleverede Eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne; og han blev begravet; og at han er bleven oprejst den tredie Dag, efter Skrifterne; og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere hensovede; derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlene, men sidst af alle blev han set ogsaa af mig.“ (15. Kap. 1.—8. V.)

I disse Ord fremsætter Apostlen Paulus et herligt Vidnesbyrd angaaende Kristi Opstandelse fra de døde.

Som Apostlen Paulus antyder: Der er ikke 600 forskellige Evangelier, ved hvilke vi kan blive frelst, men kun et. Han siger i det første Kapitel af Brevet til Galaterne: „Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder Eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt Eder det, han være en Forbandelse!“ Ogsaa i disse Ord bærer Apostlen Paulus Vidnesbyrd til alle om, at intet evangelisk Princip kan forandres.

Den første kristne Martyr, Stefanus, bar Vidnesbyrd om den opstandne Frelser. Vi læser i det 7. Kapitel af Apostlenes Gerninger:

„Men som han var fuld af den Helligaand, stirrede han op imod Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds højre Haand.“ (55. og 56. Vers.)

Stefanus led Martyrdøden, fordi han bar Vidnesbyrd om Kristus som Guds Søn, Verdens Frelser, der sejrrig opstod fra de døde paa

den tredie Dag, og som han saa „staaende ved Guds højre Haand“. Kristus forudsagde, at hans Disciple skulde lide Forhaanelse og Forsølgelse, og ligesom i forrige Dage mange Kristne led Martyrdøden for deres Bidnesbyrds Skyld, saaledes maatte Profeten Joseph Smith, hans Broder Hyrum Smith og andre af de Sidste Dages Hellige lide Martyrdøden paa Grund af Bidnesbyrdet, de bar om Jesus Kristus, om hans Evangeliums Gengivelse til Jorden, om Gengivelsen af Præstedømmets Fuldmagt og Kristi Kirkes Genoprettelse. Den Forhaanelse og Forsølgelse, de Sidste-Dages Hellige har været udsatte for, har de samme Aarsager som de, hvorfor de forrige Dages Hellige var forhaanede, ringeagtede og forfulgte.

Joseph Smith og Sidney Rigdon bar Bidnesbyrd om, at de, da de modtog det himmelske Syn angaaende de tre forskellige Herlighedsriger, „saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annammede af hans Fylde.“ (Pagt. Bog 76 : 20.) I det 22. og 23. Vers i samme Kapitel læser vi:

„Og se, efter de mange Bidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever.

Thi vi saa ham ved Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens enbaarne.“

Ligesom Stefanus fordem vidnede om, at han saa den opstandne Jesus „staaende ved Guds højre Haand“, saaledes bevidner Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon, at de saa ham „ved Guds højre Haand.“

Vi, som er udsendte for at forkynde Evangeliets Ord, kan bevidne for alle, at Jesus Kristus i Sandhed er Verdens Frelser, der sejrrig opstod fra de døde, som Skriften beretter, og som Guds Profeter i disse de sidste Dage har vidnet om.

Jeg beder, at Herren vil aabne Menneskenes Øjne for Evangeliets Sandheder, saa at de kan have Lejlighed til at blive delagtiggjorte i Evangeliets dyrebare Naadegaver, hvilket er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Hvarledes stiller de Sidste-Dages Hellige sig til de verdslige Love?

(Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rvorum.)

Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene. (12. Troartikkel.)

Sand Religion maa nødvendigvis præge Menneskenes Hverdagsliv og gøre sin Indflydelse gældende lige saa vel med Hensyn til, hvorledes det enkelte Medlem stiller sig i timelig Henseende og til de timelige Omgivelser, som med Hensyn til abstrakte Trosspørgsmaal og aandelige Ting. Et Menneskes Religion bør ytre sig paa en praktisk Maade, saa at dets Handlinger tilkendegiver dets Forstaaelse af Gud og hans guddommelige Hensigter vedrørende Menneskene i deres Forhold til ham.

Hvad, der er mindre end dette, mangler Gudsrygtighedens Kraft og ydre Kendetegn.

Kristus sagde, at Kærlighed til Gud skulde forenes med Kærlighed til vore Medmennesker, og tilvisse: Kærligheden forpligter, og Pligten kræver alvorlig Handling. (Se Math. 22 : 25—40.)

En meget stor Del af de Kundskaber og Erfaringer, vi kommer i Besiddelse af i Dødelighedens Verden, erhverves gennem vort daglige Samliv med vore Medmennesker og vor Udjørelse af vore Samsundspligter. Vi lever ikke her for at holde os afsondrede fra vore Medmennesker, eller for at holde os tilbage fra at betjene Offentligheden, men vi skulde stedse være rede til at yde hinanden Hjælp og virke i Fællesskab for Forfremmelsen af alt, som er godt.

Det er absolut nødvendigt, at Samsundet som et fundamentalt Princip bliver regeret i Henhold til Lov, og at adlyde Lovene er enhver's Pligt indenfor det organiserede Samsund. Overtrædelse af Lovene er derfor ikke alene en verdslig Forseelse, men en Overtrædelse af de Principper, der er forbundne med sand Religion. Menneskene vilde søle sig lykkeligere i denne Verden, hvis de i deres daglige Handlinger i Forretningsaffærer og i Politik og Statsaffærer vilde tage mere Hensyn til Principperne, som omfattes af sand Religion. Læg Mærke til, jeg nævner Principperne i sand Religion, men omtaler ikke Kirken. Under forhaandenværende Forhold er det bydende nødvendigt, at Stat og Kirke holdes strengt adskilte, og denne Adskillelse maa blive opretholdt indtil Indjørelsen af Kristi personlige Regering.

Det loyale Borgerfind karakteriserer de, som lever i Henhold til de Principper, som sand Religion omfatter; og med Hensyn til hvilke Pligter, der paahviler en Borger, da maa dette blive tilkendegivet ved Folkets Stemme paa den Maade, Lovene foreskriver.

De hellige Skrifter belærer os om, at vi maa være de verdslige Autoriteter lydige, og Kristus, vor Herre, satte os Eksemplet i denne Henseende, endog ved at efterkomme et Forlangende, hvis Lovghldighed kunde have været omdisputeret. Da Skatteopkræveren kom til Peter for at afkræve ham Skat, førtes følgende belærende Samtale mellem Jesus og Peter:

„Hvad tykkes Dig, Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne Sønner eller af de fremmede?“ Da han sagde: „Af de fremmede“, sagde Jesus til ham: „Saa ere jo Sønnerne fri. Men for at vi ikke skulle forarge dem, gaa gaa hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar Du aabner dens Mund, skal Du finde en Stater; tag denne og giv dem den for mig og Dig.“ (Math. 17. 25—27.)

Med Hensyn til en nærmere Betragtning af dette Tilfælde, læs, hvad Forfatteren siger derom i sin Bog: „Jesus Kristus.“

Ved et andet Tilfælde var der paa underfundig Vis lagt en Snare for Kristus ved at give det Udseende af, at han havde forjet sig mod den romerske Magt. Visse ugudelige Farisæer søgte at fange ham ved at give ham følgende Spørgsmaal: „Hvad tykkes Dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat, eller ej?“ Herrens Svar til dette Spørgsmaal

fremholdt klart Nødvendigheden af, at Menneskene underkaster sig de verdslige Love. Han sagde:

„Viser mig Stattens Mønt!“ Og de bragte ham en Denar. Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overkrift er dette?“ De siger til ham: „Kejserens.“ Da siger han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!“ (Math. 22 : 15—21.)

Apostlene belyste klart for de Hellige, at det var deres religiøse Pligt at respektere Lovene og tilbørlig ære de Mænd, som administrerede samme. Paulus, idet han skriver til Titus, som bestyrede Kirken i Kreta, formanede ham til at belære Menigheden om at adlyde Lovene og leve paa ordentlig Vis. Han skriver:

„Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder og Myndigheder, at adlyde, og at være redbonne til al god Gerning.“ (Titus 3 : 1.)

Den samme Apostel skrev til de Hellige i Rom, idet han betonedes, hvilke Pligter de havde overfor den verdslige Regering, hvis Nødvendighed han paaviste, og siger, at de, som administrerer Lovene, er Guds Tjenere. Han skriver:

„Hver Sjæl underordne sig de foresatte Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, ere indsatte af Gud, saa at den, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom; thi de styrende ere ikke en Skræk for den gode Gerning, men for den onde. Men vil du være uden Frygt for Øvrigheden, saa gør det gode, og Du skal faa Ros af den; thi den er en Guds Tjener, Dig til gode. Men dersom Du gør det onde, da frygt; thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som over det onde. Derfor er det nødvendigt at underordne sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens; derfor betaler J jo ogsaa Skatter; thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa dette. Betaler alle, hvad J ere dem skyldige: den, som J ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære.“ (13. Kap., 1.—7. V.)

Han anmodede de Hellige om at bede for alle verdslige Autoriteter og erklærede, at „dette er smukt og velbehageligt for Gud vor Frelser, som vil, at alle Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds Erkendelse.“ (1. Tim. 2 : 1—3; se ogsaa 1. Peter 2 : 13—17.)

Jesús Kristus har givet samme Befaling til Kirken i vor Tidsalder. Han siger saaledes i en Aabenbaring, givet i 1831:

„Lader ingen bryde Landets Love, thi den, der holder Guds Love, behøver ikke at bryde Landets Love. Værer derfor de foresatte Øvrigheder underdanige, indtil han regerer, der har Ret til at regere, og lægger alle sine Sjender under sine Fødder.“ (Bagt. Bog 58 : 21—22.)

Forskellen mellem Kirkens Love og Statens Love bliver fremhævet i det næste Vers. Vi læser:

„Ser de Love, J have annammet af min Haand, ere Kirkens Love, og i dette Lys skulle J fremstille dem.“

To Aar senere Herrens Røst var hørt igen med Hensyn til denne Sag. Vi læser:

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, angaaende Landets Love, det er min Villie, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Frihedsgrundsætninger og for-

svare Folkets Rettigheder, tilhører alle Mennesker og er forsvarelig for mig. Derfor retfærdiggør jeg, Herren, Eder og Eders Brødre i Kirken, deri, at I be-
gunstige den Lov, der er Landets Grundlov." (Bagt. Bog, 98 : 4.—6. V.)

Den Religion, som er forbunden med Jesu Kristi Kirke af Sidste-
Dages Hellige, kræver, at vi af vort ganste Hjerte loyalt understøtter
al lovlig Regering, og at vi med Hengivenhed virker for de bedste In-
teresser for den Nation, som vi tilhører.

Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Vi henleder Kirkens Medlemmers Opmærksomhed paa følgende Brev
fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Den 27. Marts 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Jeg har lige modtaget Deres Brev fra den 7. Marts med vedlagte
Rapport af Uldsternes udsørte Missionsarbejde i Februar.

De alvorlige Hindringer, der stiller sig i Vejen for Missionsarbej-
dets Fremgang i den skandinaviske Mission, er en Ting, som særdeles
meget maa beklages, og tilsyneladende kan Sagen ikke bedres lige for
nærværende Tid. Omtrent alt, hvad jeg har at sige desangaaende, er,
at der bliver udført, hvad det er muligt at udføre under eksisterende
Forhold. Jeg har den fuldeste Tillid til, at De, assisteret af Guds
Lands Inspiration, vil være i Stand til at møde alle opstaaende Van-
skeligheder og afgøre opstaaende Spørgsmaal. Idet jeg ikke ved personlig
Jagttagelse er bleven nøjere bekendt med Forholdene i den skandinaviske
Mission, holder jeg ikke af at give Dem for mange Raad, saa at De
skal blive hindret i den frie Brug af Deres egen Dømmekraft. Jeg beder
inderlig, at vor himmelske Fader vil vejlede Dem i Deres præsiderende
Stilling og sætte Dem i Stand til at varetage Deres Gerning, indtil
nærværende Forhindringer bliver fjærnede, og der kan modtages For-
stærkning fra Zion, i Henseende til Forøgelsen af Missionærkorpsen.

Deres Broder i Evangeliet

Geo. F. Richards, Missionspræsident.

Sabbatens Helligholdelse. De Forenede Staters Præsident har an-
ordnet Sabbatens Helligholdelse af Hær og Flaade. Kun aldeles nød-
vendigt Arbejde maa udføres om Søndagen. Præsident Wilson siger,
at han ønsker at følge de Præsidenters Eksempel, der før ham har an-
ordnet Sabbatens Helligholdelse af de Forenede Staters Land- og Sø-
stridskræfter. Han ytrer i sit Budskab til Hær og Flaade, at det er af
Vigtighed, at saa vel Arbejdsdyr som Mennesker hviler om Søndagen,
og at kristne Soldater og Søfolk har Ret til at hvile fra deres Ger-
ning om Søndagen i Overensstemmelse med Herrens Bud: „Kom Hvile-
dagen i Hu, at Du holder den hellig.“

Er det nødvendigt at bede?

En Mand, der regner sig selv for at være saa god som noget Menneske i Samsundet, udtalte sig for en Tid siden angaaende Bønnen som følger:

„Jeg beder aldrig; jeg vilde kvæles, om jeg skulde prøve paa at bede, og jeg ser heller ingen Nødvendighed af at bede; thi jeg lever saaledes, at jeg formener, at jeg ikke behøver at bede om noget.“

Manden, der er Familiefader og har gifte Børn, der alle er velstillet i timelig Henseende, ligesom de ogsaa er gode og noble Mennesker, mente, at da hans egen og hans Families Stilling i dette Liv var god, skønt han aldrig havde bedt Herren om noget, var dette tilstrækkeligt Bevis paa, at det ikke er nødvendigt at bede. Denne Mand's Anskuelse angaaende Bønnen minder os stærkt om den Forhærdelsens Aand, der bejælede nogle blandt Israels paa den Tid, Profeten Malakias levede, idet de sagde:

„Det er forsængeligt at tjene Gud, og hvad Binding have vi af, at vi toge Bære paa, hvad han vilde have varetaget, og at vi gif i Sorgklæder for den Herre Zebaoth's Ansigt?“

De talte endnu mere formastelige Ord og sagde:

„Og nu prise vi endog de hovmodige Iykelige; baade de, som øvede Ugudelighed, ere bnggede, og de, som fristede Gud, slap fri.“

Enhver, som formener, at de, der søger at tjene Herren og holde hans Bud, er ikke bedre stillet end de, der lever paa Verdens Vis, tager tilvisse meget fejl. Det kan selvfølgelig ikke nægtes, at Gud, formedelt sin Naade og Godhed og store Langmodighed mod sine jordiske Børn, „lader det regne over saavel de retfærdige som de uretfærdige“, og at, som Følge af Guds Godhed mod alle, mange faar en Lejlighed til at samle sig store jordiske Skatte, skønt de glemmer at takke ham og give Gæren til ham. Lader os erindre, at Lykke og Fremgang, hvad de forgængelige Ting angaar, bringer kun kortvarig Glæde. Vi læser i Salomons Ordsprog, 5. Kap. 14. V.:

„Ligesom han udgif af sin Moders Liv, saa skal han atter nogen gaa bort, saaledes, som han kom; og han skal, trods sit Arbejde, ikke tage noget, som han kan føre i sin Haand.“

Poetens Formaning er god, naar han siger:

„Du, som her bag Dist og Skranke
 Skraber efter Sølv og Guld,
 Og som ej har anden Tanke
 End at faa din Pose fuld:
 Søg ej ene det, som funkler,
 Ene denne Verdens Glans,
 Det, som Sjælens Lys fordunkler,
 Naar det bruges ej med Sans.“

Det er ikke de jordiske Rigdomme, der bringer Mennesket den endelige Fred og Glæde, men isølge Malatias' Ord vil der komme en Dag, paa hvilken de, som frygtede Herren, og som samtalede „hver med sin Ven“ og overvejede indbyrdes Guds Riges Anordninger, vil modtage deres herlige Belønning. Profeten skriver:

„Herren gav Aigt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Skriftommelsebog om dem, som frugte Herren og tænke paa hans Navn. Og de skulle, siger den Herre Zebaoth, være mig en Ejendom paa den Dag, som jeg skaber; og jeg vil skaane dem, som en Mand skaaner sin Søn, der tjener ham. Og I skulle igen se Forskel mellem en retfærdig og en ugudelig, imellem en, som tjener Gud, og en, som ikke tjener ham. Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hyer, som over Ugudelighed, skulle vorde Salm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frugte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden.“ (Malatias 3. og 4. Kap.)

I 5. Kapitel i Visdommens Bog, en af de apokryfiske Bøger, læser vi følgende herlige Ord angaaende, hvad der paa denne kommende Dag vil blive iagttaget:

„Da skal de retfærdige staa med megen Frimodighed for deres Naah, som trængte ham, og som ringagede hans Arbejde. Naar de da se saadant, skulle de rystes af en gruelig Frygt og forjædes over den Salighed, som de ikke havde tænkt. Og de skulle sige til hverandre med Anger og sukkende af Aands Angst: det var den, som vi en Gang havde til Latter og til et haanende Ordsprog; vi Daarer holdt hans Levnet for Galtskab og hans Endeligt for æreløst; hvorledes er han nu regnet iblandt Guds Børn, og hvorledes er hans Arv iblandt de Hellige! Saa fore vi da vild fra Sandhedens Vej, og Retfærdighedens Lys skinnede ej for os. Vi fandt vor Tilfredsstillelse ad Uretfærdighedens og Fordærvelsens Stier og vandrede igennem ubejssomme Orkener; men Herrens Vej kendte vi ikke.“

Det bør saaledes stedse erindres, at dette Liv er som en Skole, og at Mennesket er her for at berede sig til at møde Gud.

Lader forøvrigt ingen tænke, at Fattigdom, Sygdom og Modgang i forfælselig Henseende altid nærmest kan tillægges Menneskets egen Fejl, og at disse Ting kommer over Menneskene som en Straf, thi ofte drages Menneskene derigennem til Herren. I sin Visdom har han ofte stillet Menneskene under slige Kaar, for at de sluttelig kan blive velsignede af ham og erholde hans rige Naadegaver. Den største og mest ærede af alle, der har levet paa Jorden, Jesus Kristus, holdt sit Indtog her i Livet under de mest fattige og ringe Kaar, som nogen har levet under. Mågtet hans tilsyneladende Ringhed, saa han end ikke ejede det, „hvortil han kunde helde sit Hoved“, var han dog den største af alle, der har været født til Verden, Guds enbaarne Søn, den, for hvem „hvert Knæ skal bøje sig“ og „hver Tunge skal bekende, at han er en Herre til Gud Faders Ære“. Jesus Kristus satte os Eksemplet i alle Ting og lærte os at paakalde Faderen i ydmyg Bøn. Han forjætter alle dem Guds rige Naadegaver, som gør Guds Villie, og som ydmygt beder ham. Han udtalte ved forskellige Lejligheder følgende Ord: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde, banker, saa skal Eder oplades.“ . . . „Baager og beder, at I ikke falde i Fristelse!

Anden er vel rede, men Rødet er strøbeligt." . . . „Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I rettelig begære i Bønnen, tror, at I skulle faa det, saa skal det vederfares Eder.“

Disse er Frelserens Ord til os med Hensyn til Bønnen, og han siger: „Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe. Og Skyregnen faldt, og Vandstrømmene kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa en Klippe.“

Videre belæres vi om Bønnens store Nødvendighed gennem Herrens Ord til Profeten Joseph Smith. Vi læser: „Beder Herren, at hans Rige maa have Fremgang paa Jorden, at dens Beboere maa annamme det og worde beredte paa den Dag, der kommer, da Menneskesønnen skal komme ned fra Himlen, iført sin Herligheds Glans, for at møde Guds Rige, der er oprettet paa Jorden" . . . „Den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren paa den dertil bestemte Tid, skal ihukømmes for mit Folks Dommer." . . . „Al Sejr og Ære skulle I erholde, formedelt Eders Fliid, Trostab og troende Bønner. Disse Ord ere sande og trofaste, derfor overtræd dem ikke, og tager intet deraf.“

Vi synes at høre nogle sige: Hvad kan der nævnes, der kan styrke min Tro paa, at Gud hører Bønner? Hertil kan svares, at der er meget, og jeg vil i denne Forbindelse henlede Læserens Opmærksomhed paa nogle historiske Tildragelser, der klart belyser, at de troendes Bønner er hørte.

Som Følge af Mose Bøn ophørte de giftige Slanger at ødelægge Folket. (4. Moseb. 21, 6—9.) Salomon bad til Herren om Visdom, som blev givet. (1. Kong. B., 3, 6—14.) Elias bad, at det ikke skulde regne, og det regnede ikke paa Jorden i 3½ Aar. Han bad atter, og Himlen gav Regn. Den samme Profet fik ved sin Bøn Fld til at falde ned af Himlen. (1. Kong. Bog, 18., 36, 38.) Ezekias Bøn havde til Følge, at 15 Aar lagdes til hans Alder. (2. Kong. B., 20, 2—6.) Jonas bad til Herren fra Fisstens Liv og blev frelst. (Jonas Bog, 2. Kap.) Da Apostlene havde bedet, bevægedes Stedet, hvor de var forsamlede, og de bleve alle fyldte med den Helligaand." (Ap. Gj. 4, 31.) Kornelius bad, og en Engel blev sendt til ham. (Ap. Gj. 10. Kap.)

Apostelen Jakob skriver de bekendte Ord: „Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham.“ (Jakobs Brev, 1—5.)

Følge denne Anvisning gik Joseph Smith ud i Skovens Ensomhed, hvor han bøjede sig paa sine Knæ, medens han paakaldte Herren i ydmig Bøn, og hans Bønhørelse kom paa en vidunderlig herlig Maade. Vi vil gengive hans egen Beretning:

„Medens jeg i højet Stilling paakaldte Gud, saa jeg en Ulystøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den naaede mig og belyste mig. Da Ulyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og jagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham!“

I disse Ord beretter Joseph Smith, hvorledes Faderen og Sønnen en herlig Foraarsdag i Aaret 1820 aabenbarede sig for ham som Svar paa hans inderlige Bøn, og han fortsætter sin Beretning med at meddele, hvad Kristus sagde til ham.

Vi vidner for alle Mennesker, at der er en Gud i Himlen, som hører og besvarer Bønner, og vi spørger, hvorledes nogen tør undlade at bede, efter som Herren har befalet det, og Kristus har lært os at bede.

Den, som kommer frem for Gud i Bøn, maa bede i Tro, i intet tvivlende; „thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret. Ikke tænke det Menneske, at han skal faa noget af Herren“.

Der er en Stemme i vort Indre, der minder os om, at vi netop nu er i „Bønnens Time“; thi vi lever fordist i meget vanskelige Tider, og ingen kender, hvad Fremtiden har i sit Stød for os. Mørke Skyer sænker sig stadigt lavere og lavere paa Horisonten. Vader os derfor alle øve os i dyb Andagt for Naadens Trone, saa vel ved den hjemlige Arne som paa de Steder, vi samles for at dyrke og tilbede Israels mægtige Gud. Vader os bede for Herrens udfaarrede Tjenere, som varetager Evangeliets Administration, samt for de Mænd, der styrer Statsstyret i det nu saa oprørte Hav i disse Lande. Vader os bede Herren give Jorden rigelig Afgrøde til sine Børns Underhold, at vi maa blive skaanede for Hungersnøden og dens rædselssfulde Følger. Vader os alle bede Herren om at blødgøre de kæmpende Nationers Sindelag, saa de maa lade Fornuften raade og beslutte sig til at stifte Sværdet i Stedet, sigende:

Nu er det nok. Slagteriet og Blodbadet maa ophøre!

Hans J. Christiansen.

Missionsngheder.

Afslusning. Ældste Erasmus B. Ottesen, der har præsideret over Trondhjems Konference, men i den senere Tid virkede blandt sine Slægtninge i Aalborg Konference, og Ældste Peter Hansen, der har virket i Holbæk, Københavns Konference, men som paa Grund af Familieforhold nødsages til at drage hjem, er løste med Ære efter en vel udført Mission og afrejste med „Bergensfjord“ fra Kristiania den 11. April. Ældste Chr. Sørensen, der i Løbet af to Aar har præsideret over Aarhus Konference, er efter et vel udført Arbejde løst med Ære fra denne Stilling. Ældste Ammon M. Poulsen, der hidtil har virket i Københavns Konference, og Ældste Orvill H. Larsen, der hele sin Missionsstid har virket i Aarhus Konference, er ligeledes løste med Ære fra deres Missionsgerning. Disse Brødre vil afrejse med „Hellig Olav“ en af de første Dage i Maj. Vi ønsker disse Brødre en lykkelig Rejse til deres Hjem i Bjergenes Dage.

Beskikkelse. Ældste Carl H. Lohdefinck, der har præsideret i Aalborg Konference, er løst fra nævnte Stilling og beskikket til at præsidere over Aarhus Konference. Ældste Grover E. Christensen er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Hans J. Christiansen, Missionspræsident.

Karaarskonferencen i Aalborg.

Ungdomsforeningens Konferencemøde Fredag Aften
den 29. Marts 1918.

Mødet lededes af Foreningens Præsident, Grover C. Christensen, og begyndte med, at Koret og Forsamlingen afsang Salme Nr. 1, hvorefter *Waldste Jens Thomsen* aabnede med Bøn.

Præsidenten bød Missionspræsident *Hans J. Christiansen* og Konferencepræsident *Chr. Sørensen* fra Aarhus velkommen og oplæste derefter Rapporten fra det sidste halve Aar samt udtalte Ønsket, at Foreningen fremdeles maatte gaa fremad. Derefter blev det specielle Program udført. Søster *Johanne Klitgaard* talte angaaende Ungdomsforeningens Henfigt. Broder *Jens Olsen* omhandlede Emnet: Paa hvilken Maade blev *Paulus* kaldet til Apostel? De øvrige Programnumre bestod af Sange, Oplæsninger og en Deklamation. Missionspræsident *Hans J. Christiansen* fremstod derefter og udtalte sin Glæde og Tilfredshed med det udførte Program og gav Søffende gode Raad og Formaninger. Præsident *Grover C. Christensen* takkede sluttelig Forsamlingen for udvist Opmærksomhed.

Mødet sluttede med at afsynge Salme Nr. 55. og Takfigelse af Præsident *Chr. Sørensen* fra Aarhus. (Refereret af *Elmy West*, Ungdomsforeningens Sekretær.)

Konferencemødet Lørdag Aften den 30. Marts 1918.

Mødet lededes af Konferencepræsident *Carl H. Lohdefinck* og begyndte med Salme Nr. 141, hvorpaa Præsident *Chr. Sørensen* aabnede med Bøn.

Missionspræsident *Hans J. Christiansen* fremstod derefter og talte om Evangeliets store Vigtighed. Han mindede Søffende om, hvor godt vi havde det imod som saa mange Søffende i gamle Dage, da de ofte maatte vandre flere Mil til Fods for at overvære Konferencerne. Han mindede om, at Paasten var til Minde om Frelserens Opstandelse og bad Søffende ihukomme, hvad *Kristus* havde lidt for os. Det var ham en Glæde, at vi havde Fred i Landet og kunde samles i vort eget Hus. Den Tid kunde komme, da *Zions Waldster* skulde forlade os, og Søffende burde derfor stønne paa, at de endnu havde Herrens Tjenere blandt sig. Til Afvækeling blev Salme Nr. 12 afsungen.

Præsident *Lohdefinck* udtalte sine Følelser i saa Bemærkninger og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. *Waldste Jens Thomsen*, som havde virket i Hjørring, afgav sin Rapport og udtalte sin Glæde ved at virke i Evangeliets Tjeneste. *Waldste Grover C. Christensen* fremlagde sin Rapport og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Sandhed. Broder *A. J. Kemper* fra Brønderslev afgav Rapport over udført Arbejde samt udtalte sin Glæde over at være givet Lejlighed til at virke for Guds Riges Sag. Præsident *Lohdefinck* afgav sin Rapport. Han opmuntrede Søffende til at overvære Møderne. Missionspræsident *Hans J. Christiansen* udtalte sin Tilfredshed med de af

givne Rapporter. Mødet sluttede med at affynge Salme Nr. 60 og Taksigelse af Br. Holger Jørgensen.

Søndagsskolens Konferencemøde den 31. Marts 1918.

Søndagsskolen lededes af dens Præsident, Holger Jørgensen, og begyndte med Sangen Nr. 25 i Søndagsskolens Sangbog, hvorefter Ældste Jens Thomsen aabnede med Bøn. Konferencепræsident Carl H. Lohdefinck bad de tilstedeværende velkommen og udtalte sin Glæde ved at se saa mange til Stede. Rapporterne fra de forstellige Grene i Konferencen blev aflagt. Broder Holger Jørgensen afgav Rapport over Aalborg Grens Søndagsskole, Broder Niels S. Pedersen over Frederikshavns Grens Søndagsskole, og Broder Niels Andersen over Hjørring Grens Søndagsskole. Et velvalgt Program blev derefter udført. Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus fremstod og opmuntrede Børnene til at gaa fremad i Henhold til Guds Bud og Evangeliets Lærdomme. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med Programmets Udførelse og takkede Børnene og Funktionærerne for deres Arbejde. Han nedbad Herrens Velsignelse over Søndagsskolen. Mødet sluttede med Salme Nr. 30 og Taksigelse af Broder D. Thomsen. (Refereret af Elvira Thomsen, Søndagsskolens Sekretær.)

Konferencemødet Søndag Eftermiddag den 31. Marts 1918.

Mødet begyndte med Salme Nr. 197 og Bøn af Broder A. S. Petersen fra Frederikshavn. Dernæst blev Salme Nr. 195 sunget. To Børn blev velsignede, henholdsvis af Missionspræsident Hans J. Christiansen og Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus. Derefter talte Ældste Jens Thomsen om, at Kristi Kirke var genoprettet ved direkte Aabenbaring; det var lige saa nødvendigt for Menneskene at modtage Aabenbaring i vore Dage som i fordums Dage. Han omtalte de Embedsmænd, der i Henhold til Apostelen Pauli Ord og Guds Aabenbaring i vore Dage skulde findes i Kirken. Til Afvæksling blev Salme Nr. 201 affungen. Ældste Grover E. Christensen omtalte Striftens Vidnesbyrd med Hensyn til Kristi Opstandelse. Jesus Kristus vilde komme igen og regere i Tusindaarsriget. Han bar Vidnesbyrd om, at Evangeliet, de Sidste-Dages Hellige forkynder, er det samme, som Kristus forkyndte, da han vandrede paa Jorden. Missionspræsident Christensen fremstod derpaa og udtalte sig angaaende de Begivenheder, der skulde gaa forud for Kristi andet Komme. Paa Grund af Krigsomstændighederne blev der efterhaanden færre og færre Missionærer i den skandinaviske Mission, og det blev nødvendigt at gøre Forandringer i Henseende til Præstedoms-Beskikkelserne. Det blev nødvendigt at løse Ældste Carl H. Lohdefinck som Præsident over Aalborg Conference, for at han kunde overtage Ledelsen af Aarhus Conference. Broder Niels Andersen fra Hjørring blev foreslaaet ordineret til Ældste i Kirken, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Kirkens øverste Præsidentskab og Autoriteter saa vel som Præsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, og Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Fremdeles de assistierende

Missionsembedsmænd. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Derefter blev følgende Brødre foreslaaet til at virke i Aalborg Konference: Eldste Grover E. Christensen som Konferencepræsident, Holger Jørgensen som Grensforstander, med Jens Chr. Olsen som hans første Raadgiver og Niels Mortensen som hans anden Raadgiver, og Carl Jørgensen som Konferencens Skriver, hvilke Forslag blev enstemmigt vedtagne. Han opmuntrede Søstende til at holde trofast sammen i Enighed og Kærlighed.

Præsident Carl H. Vohdefinck takkede de Hellige i Aalborg Konference for den store Venlighed, de havde udvist mod ham, og beklagede, at han skulde forlade dem paa Grund af sin nye Kaldelse.

Mødet sluttede med en Sang af Koret og Taksigelse af Forstander A. J. Kempe fra Brønderslev.

Konferencemødet Søndag Aften den 31. Marts 1918.

Mødet begyndte med Salme Nr. 140 og aabnedes med Bøn af Broder Niels Andersen fra Hjørring. Derefter blev Salme Nr. 102 affungen, og Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus blev kaldt til at tale. Han mindedes den Tid, da han kom tilbage til sit Fødeland som fremmed. Det var Aalborg By, han først kom til, og det var med forunderlige Følelser, han betraadte sit Fædrelands Jord igen efter 42 Aars Forløb. Men han fandt snart mange gode Søstende og Benner, og han takkede hver især for den Godhed, der var udvist ham. Det var ligeledes med forunderlige Følelser, han fremstod for Søstende denne Aften, da han stod i Begreb med, efter udført Mission, at rejse hjem til sine kære, og det var maaste sidste Gang, han fik Lejlighed til at se mange af de Søstende, han havde faaet kær, i dette Liv. Han læste ud fra Joh. Ab., 20. Kap., og om, hvorledes Herrens Tjenere er udsendte med Præstedømmets Fuldmagt til at forrette de Ordinancer, der henhører til Evangeliet. Vi vil ikke blive krævet til Regnskab for, hvad vore Forfædre begik, men vi havde at omvende os fra vore egne begaaede Synder og vandre i et nyt og helligt Levned, da vi maatte staa til Ansvar for vore egne Gerninger. Han bad Gud velsigne Søstende i Aalborg Konference og alle dem, som havde sluttet Pakt med ham i Daabens Bænde.

Præsident Carl H. Vohdefinck fremstod og gjorde nogle korte Bemærkninger. Han omtalte, at det var af Kærlighed til Menneftene, at Missionærene rejste ud i Verden for at forkynde Evangeliets frelsende Principper for dem. Missionspræsident Hans J. Christiansen oplæste fra nogle af Pauli Breve hans Vidnesbyrd om, at han havde set Kristus personlig, hvorfor han kunde bevidne hans Opstandelse fra de døde. Stefanus, da han led Martyr døden, stuede Himlen aaben og saa Menneftesønnen siddende ved Gud Faders højre Haand. Nu i de sidste Dage havde Joseph Smith baaret Vidnesbyrd om at have set Gud og hans Søn Jesus Kristus. Apostelen Johannes vidnede i Aabenbaringens Bog om de dødes Opstandelse, idet han saa baade store og smaa staaende for Guds Trone, og de blev alle dømt efter deres Gerninger.

Præsident Christiansen formanede sluttelig Søskende til at staa trofaste i den Pagt, de havde sluttet med Himmelenes Gud.

Mødet sluttede med en udvalgt Sang og Takfigelse af Ældste Jens Thomsen. (Refereret af Jens Chr. Olsen.)

Missionærmødet Mandag Formiddag den 1. April 1918.

Mødet aabnedes med Salme Nr. 63 og Bøn af Ældste Grover E. Christensen. Tilstede var Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Carl H. Vohdefinck, Ældste Grover E. Christensen og Ældste Jens Thomsen, samt Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus. Missionspræsident Hans J. Christiansen gav belærende Raad til de tilstedeværende Ældster, der hver for sig udtalte sig angaaende deres Virksomhed, og hvad de forment vilde være til Fremme for Evangeliets Bærf. De udtalte ligeledes deres Glæde ved at virke for Guds Riges Fremme.

Mødet sluttede med Bøn af Præsident Vohdefinck.

Konferencens Grensmøde Mandag Aften den 1. April 1918.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 132 og Bøn af Holger Fjergensen, hvorefter Salme Nr. 138 blev affungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og sammenlignede Kirkens Organisation med et Urværk, hvor de forfællige Hjul griber ind i hinanden. Han omtalte vort Folk som Pionerer og Opdyrkere af goldt Orkenland, ja at Orkenen nu „blomstrede som en Rose“.

Præsident Christiansen berettede, hvorledes han havde fundet Evangeliet. Da han kom til Amerika, var der nogle, der prøvede paa at rive ham bort fra Sandheden, hvilket imidlertid ikke lykkedes for dem. Han bevidnede, at alle, som holder sig nær til Herren og opfylder deres Pligter, vil være i Stand til at staa trofaste i Kirken. Salmen Nr. 12 blev affungen.

Præsidenten for den kvindelige Hjælpeforening, Marie Olsen, afgav Rapport over Foreningen og udtalte sine Følelser angaaende samme.

Præsident Carl H. Vohdefinck afslagde Rapport over udført Arbejde og afgav den finansielle Rapport, hvilken enstemmig blev godkendt. Det blev foreslaet at gøre forfællige Organisations-Forandringer og løse den nuværende Søndagskoles Bestyrelse, Ungdomsforeningens Præsidentstab, Carl H. Vohdefinck som Sangleder, og Holger Fjergensen som Skriver, med Tak til de forfællige, som med Ære havde virket i deres respektive Kaldelser, hvilket Forslag derpaa blev vedtaget.

Derpaa blev Brødrene, der var kaldede til at virke som et Grens-Præsidentstab tilligemed Skrивeren befittede til deres kirkelige Stillinger ved Haandspaalæggelse.

Den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse blev godkendt.

De forfællige Bestyrelser blev indsatte. Fire Brødre modtog det aaronste Præstedømme, af hvilke den ene, Chr. Tranholm, skulde virke som Sangleder.

Missionspræsident Hans J. Christiansen paamindede Søskende om at holde sig nær til Herren i Bøn og Baakaldelse og opfyldte deres

Bligter. Specielt bad han de unge Mænd, som havde faaet Præstedømmet, at lære deres Bligter at kende og være Menigheden behjælpelig.

Mødet sluttede med Afhyngelse af Salme Nr. 263 og Taksigelse af Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus. Holger Førgensen, Striber.

Dødsfald.

Birgitte Kirstine Nielsen døde den 21. Januar 1918 i Salt Lake City i sin Datters Hjem. Hun var født i Sæby, Danmark, den 16. Juli 1851, blev Medlem af Kirken i 1877 og emigrerede til Utah i 1881. Hun bosatte sig i Levan, der har været hendes Hjem siden. Begravelsen fandt Sted i Levan den 24. Januar under stor Deltagelse. Talerne ved Begravelsen omtalte hendes Trofasthed og ædle Karakter. Sangen udførtes af Levan Sangkor, og Biskop James E. Taylor indviede Graven. En Mængde Blomster og Kranse prydede Kisten, hvoriblandt en fra Religionsklassens Elever, for hvilken hendes Mand er Forstander. — Hun blev Moder til 10 Børn, hvoraf kun 5 overlever hende foruden hendes Mand.

Missionærernes Rapport for Januar, Februar og Marts Maaneder 1918.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strikter omfattede	Smaahefter	Bøger omfattede	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen ¹⁾	Kjøbenhavn	1	1768	240	23	63	120	136	7	2	
Christen Sørensen	Aarhus	2	311	109	15	105	58	221		1	3
Carl H. Lohdefind	Aalborg	4	2542	47	7	228	100	119			
John J. Blomman	Kristiania	3	1441	32	41	48	79	164	5	4	7
Robert J. Bischoff ²⁾	Bergen	1	6281	341	48		55	197	1	2	
Craftus L. Ottesen ³⁾	Trondhjem	2	24	18	29	15	44	60	2		
Missions-Emb. . .		3									
Totalsum for Missionen		16	12367	787	163	459	456	897	15	9	10

¹⁾ Missionspræsident Hans J. Christiansen er tillige Konferencepræsident.

²⁾ I Bergen har succesfuldt Robert J. Bischoff og Cephus E. Andersen præsideret over Konferencen. En af Missionærerne er en total Broder.

³⁾ I Trondhjem har succesfuldt Craftus L. Ottesen og Hyrum B. Kølbehy præsideret over Konferencen.

Indhold:

Kristi Opstandelse. (Af Missionspræsident Hans J. Christiansen.)	129	Sabbatens Helligholdelse	135
Hvorledes stiller de Sidste-Dages Hellige sig til de verdslige Love. (Af Dr. James E. Talmage.)	132	Redaktionelt:	
Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission	135	Er det nødvendigt at bede? (Af Præsident Hans J. Christiansen.)	136
		Missionsnheder	139
		Foraarskonferencen i Aalborg	140
		Dødsfald	144
		Missionærernes Rapport	144